

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Пловдив, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора И. Г. Даскалов
като разглежда докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600124 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Пловдивския окръжен съд е признал подсъдимия подсъдимия М. Р. М. за виновен в това, че на 08.03.2022 г. в гр. П., при условията на опасен рецидив е отнел чужди движими вещи - 1 бр. мобилен телефон марка и модел „Х.“, 1 бр. мъжко портмоне и парична сума в размер на 60 лева, всичко на обща стойност 515 лева от владението на Н. В. Н. от гр.П. с намерение противозаконно да ги присвои, като е употребил за това заплашване и на основание чл. 199, ал.1, т.4, вр. чл.198, ал.1 вр. чл. 29, ал.1, б. „а“ НК и чл.54 НК го осъдил на единадесет години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален „строг“ режим.

Съдът приспаднал предварителното задържане на подсъдимия, разпоредил се с веществените доказателства и разноските по делото.

Срещу присъдата е постъпила жалба и допълнение към нея от служебния защитник на подсъдимия, в която се претендира неправилността ѝ

със съображения, че не е постановена безпристрастно. Пристрастност се съзира в отказа на съда да прекрати съдебното производство и да върне делото за доразследване. Твърди се, че съдът не е дал отговори на много въпроси и не е изяснил противоречия, възникнали в хода на съдебното следствие и с тези доводи се претендира липса на мотиви в атакувания съдебен акт. Навеждат се съображения, че подсъдимият не е осъществил заплаха спрямо пострадалия и се иска преквалифициране на деянието по чл.206 НК. В допълнението се сочат допуснати от първата инстанция съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неосигуряване на адвокатска защита при задържането на подсъдимия, както и невъзможност защитата да се запознае с веществените доказателства, в отказа на съда да прекрати съдебното производство и да върне делото за допълнително разследване на прокурора, в отказа на прокурора да привлече в качеството на съучастници свидетелите М.М. и А. С. Като процесуални нарушения защитата вижда в начина на провеждане на разпитите на свидетелите и в опорочаване на разпознаването на лица и предмети. Оспорва се правилността на изводите на съда относно съставомерността на деянието на подсъдимия и преценката за достоверност на свидетелските показания. Предлага се отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от първата инстанция. Алтернативно се претендира прилагане на закон за по - леко наказуемо престъпление и намаляване на размера на наказанието.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура предлага жалбата да се остави без уважение като неоснователна и присъдата да бъде потвърдена. Сочи, че съдът е обсъдил всички събрани по делото доказателства и присъдата е обоснована и законосъобразна.

Служебният защитник не намира доказателства, обосноваващи извода, че подсъдимият е извършил грабеж липсват. Според него фактите очертават друга фактическа обстановка, различна от приетата от първата инстанция. Твърди се, че на инкриминираната дата подсъдимият не е имал нито предварителен, нито внезапен умисъл да ограбва пострадалия, а телефонът му е даден от Н. като залог и това сочи на обсебване на вещта. Именно по тази правна квалификация защитата предлага подсъдимият да бъде признат за виновен.

Подсъдимият моли за преразглеждане на делото от първата инстанция,

за да бъде осъден за обсебване.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият бил известен сред своите приятели и познати с прякора

„К.“. Вечерта на 08.03.2022 г. в гр.П. свидетелите М.М. и А. С., които били приятели се срещнали с намерението да се разходят. В района на Централна гара към тях се присъединил подсъдимият М., с когото се познавали и двамата. Тримата слезли в подлеза на гарата. В същото това време в подлеза се намирал и свидетелят Н. Н., който отивал към центъра на града за среща с брат си А. Н..

При разминаването подсъдимият се приближил към пострадалия Н. и поискал от него да се обади от личния си телефон на свидетеля Р. Н. не успял да се свърже с Р. и продължил пътя си, излизайки от подлеза в посока към острова, намиращ се на кръговото движение на Централна гара. Тримата го последвали. В близост до будка за продажба на книги те го настигнали, викайки му да спре. Н. спрял. В този момент подсъдимият се приближил до него, разтворил якето си и изкара от него нож и белезници. Пострадалият Н. видимо се стреснал. Подсъдимият прибрал ножа и белезниците и поискал да види какво има в джобовете си Н.. Бръкнал в джобовете на якето му и извадил мобилен телефон „Х.“. Накарал свидетеля да отключи телефона си, след което самият подсъдим позвънил на свидетеля Р. Р. отговорил, но вместо гласът на Н. чул гласът на подсъдимия, който настоял да му бъдат върнати дадените назаем парични средства, като заявил, че заради него щял да си изпати Н.. Непосредствено след това разговорът прекъснал. Опитите на Р. да се свърже с Н. Н. се оказали безуспешни, защото вече телефонът бил изключен.

От своя страна подс.М. демонстративно прибрал в джоба си телефона на пострадалия. Видимо стреснат и изплашен от поведението на подсъдимия Н. въобще не се съпротивлявал. Подсъдимият пребъркал джобовете на якето му. В тях намерил телефонни слушалки и портмоне, в което пострадалият съхранявал шофьорската си книжка и сумата от 60 лева, както и още един

мобилен телефон „А.“.

Разбирайки от пострадалия, че последният не работи, подсъдимият му го върнал заедно с телефонните слушалки, а останалите вещи задържал в себе си.

Непосредствено след водения разговор между подсъдимия и Р. Р., свидетелят А. С. виждайки случващото се и вида на пострадалия Н. му предложил да се отдалечат от подсъдимия. Вървейки Н. му споделил, че подсъдимият му взел освен телефона и

портфейла с документи и пари около 60 лева. С. му отговорил, че не може да му помогне, тъй като самият той се страхувал от подсъдимия М. и не искал да се намесва в отношенията им.

При завръщането им при свидетеля М. и подсъдимия, последният казал на пострадалия, че на 10.03.2022 г. в 20.30 часа ще го чака в Градската градина в гр.П., където Н. следвало да му занесе сумата от 300 лева и една тогава ще му бъдат върнати отнетите вещи.

След раздялата им пострадалият отишъл в центъра на града, където се срещнал с брат си свидетеля А. Н. и му разказал за случилото се.

От своя страна свидетелят А. Н. се свързал с приятеля си Н. С., на когото пострадалият също разказал за случилото се, а след това С. изпратил множество снимки от приложението „И.“, на които пострадалият разпознал подсъдимия и свидетеля М.М..

Непосредствено след случилото се подсъдимият, С. и М. се насочили към заложените къщи, намиращи се на ул. „И.В.“ в гр. П.ситуирани на ул.“И.В.“ в града. Предложената изкупна цена на телефона обаче не и в крайна сметка продал телефона, взет от пострадалия Н. на свидетеля С. за сумата от 150 лв.

От заключението по назначената стокова експертиза се установява, че общата стойност на отнетите вещи възлиза на 515 лв.

В хода на съдебното следствие е била представена разписка за възстановяване на част от причинените на пострадалия имуществени вреди в размер на 65 лева.

Съдът е приел, че описаната по-горе и инкорпорирана в настоящите мотиви фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен

начин отчасти от обясненията на подсъдимия, както и от показанията на свидетелите Н. Н., А. Н., Р. Р., М.М., А. С. и Г.К., от заключенията по назначените експертизи, от писмените и веществените доказателства по делото.

Така приетата от първоинстанционният съд е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатото обвинение срещу подсъдимия М., първата инстанция е извършила всички необходими процесуално - следствени действия, изясняващи значимите факти относно инкриминираната му дейтелност.

Правилно съдът е дал вяра на показанията на свидетелите и ги е кредитирал. Намерил е тези показания за последователни, ясни, точни и непротиворечиви, но само дотолкова, доколкото в тях няма съществени противоречия. Отделно от това е приел, че те кореспондират изцяло с останалите събрани по делото доказателства и имат значение за правилното приложение на материалния закон, който извод въззивната инстанция споделя напълно. Тези показания, закрепени по реда на НПК имат решаващо значение за установяване на обективната истина и въззивната инстанция споделя напълно изложените пространни съображения в аргументацията на основният съд да ги цени и включи в общата доказателствена съвкупност. Особено внимание съдът е обърнал на показанията на пострадалия Н. Н. и на свидетелите А. С. и М.М.. Тези показания са били внимателно и детайлно анализирани, били са съпоставени с останалите събрани по делото доказателства и правилно първата инстанция ги е кредитирала и включила в обема доказателства, имащи значение за установяване на предмета на доказване и за правилното решаване на делото. Изложените в тази връзка съображения са убедителни и изчерпателни, като настоящата инстанция ги споделя изцяло и не намира за необходимо да ги преповтаря.

Подробно и детайлно е изследвано от първата инстанция и заключението по назначената стоково – оценъчна експертиза. Аргументирано и обосновано Окръжния съд му е дал вяра, като изготвено компетентно, обосновано, точно и ясно, поради което настоящия състав намира включването му в доказателствения материал за правилно и в съответствие с изискванията на процесуалните императиви.

Сериозно внимание е обърнато и на обясненията на подсъдимия. Първоинстанционният съд е кредитирал и включил в доказателствената съвкупност част от тях след прецизен и обстоен анализ, при който не е игнорирал както тези, които подкрепят обвинителната теза, така и оправдателните такива. В останалата си част съдът е намерил обясненията на подсъдимия като защитни, с които същият цели да избегне следващата му се наказателна отговорност, отричайки да е отнел инкриминираните вещи като е заплашвал пострадалия. Изложените за това в мотивите съображения са пространни и доказателствено обезпечени и въззивната инстанция ги споделя напълно.

Окръжният съд задълбочено е изследвал фактологията, релевантна за обективните и субективните признаци на инкриминираното деяние. Правните му изводи, обосноваващи престъпна съставомерност и сочещи на субекта на инкриминираното поведение са направени след обстоен анализ на събраните по делото доказателства. Въззивната инстанция намира същите за логически обусловени, вследствие на детайлна и безпристрастна, съобразена с изискванията на процесуалния закон, юридическа оценка на очертаната доказателствена съвкупност и споделя изцяло предложената аргументация на основния съд относно процесуалната стойност и тежест на визираните доказателства.

Въз основа на установените при спазване изискванията на процесуалния закон фактически положения и в съответствие с тях законосъобразно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия по обвинението повдигнато му с обвинителния акт. Тези изводи за приложение на закона се споделят изцяло и от настоящия въззивен състав.

По жалбата на подсъдимия за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Произнасянето по основателността на оплакванията, направени от подсъдимия и насочени към основанието обхванато от разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е приоритетно, тъй като проверката за правилното приложение на материалния закон може да бъде извършена само в рамките на установената от първата инстанция фактическа обстановка, и то само ако са спазени процесуалните изисквания за формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите.

Възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения изразяващи се в неосигуряване на адвокатска защита при задържането на подсъдимия, както и невъзможност защитата да се запознае с веществените доказателства, в отказа на съда да прекрати съдебното производство и да върне делото за допълнително разследване на прокурора, в отказа на прокурора да привлече в качеството на съучастници свидетелите М.М. и А. С. са били представени на вниманието на първата инстанция в хода на разпоредителното заседание по делото и са намерили задоволителен отговор в мотивите към определението по чл.248 НК. Несъгласието си с тях защитата е изразила в жалбата си пред въззивната инстанция, която не го е споделила и с определение № 337/12.09.2022г. по вчнд № 368 /22г. е потвърдила протоколно определение № 1073 от проведеното разпоредително заседание на 30.08.2022 г. и върнала делото за продължаване на съдопроизводствените действия. При това положение въпросът свързан с горепосочените възражения на защитата на подсъдимия за допуснати процесуални нарушения е бил решен окончателно от въззивната инстанция в производството по чл.249, ал.1, т.3 НПК и не може да бъде пререшаван, поради което настоящият състав не намира за необходимо допълнително да ги коментира.

Неоснователно защитата експлоатира отказа на съда да прекрати съдебното производство и да върне делото за доразследване като основание за безпристрастност и предубеденост. В разпоредителното заседание по делото първата инстанция е изпълнила в пълнота процесуалните си задължения. Нещо повече, както беше посочено по – горе те са били обект на въззивна проверка, при която контролната инстанция не е съзряла процесуални пороци в дейността на основния съд. Ето защо само по себе си неудовлетворението на защитата на подсъдимия от този отказ не може да обоснове безпристрастност и предубеденост, което от своя страна да доведе до незаконност на състава, разгледал делото като първа инстанция.

Отделно от това се възражава, че съдът не е дал отговори на много въпроси и не е изяснил противоречия, възникнали в хода на съдебното следствие и с тези доводи се претендира липса на мотиви в атакувания съдебен акт. Настоящият състав намира, че първата инстанция е направила задълбочен и всестраничен анализ на доказателствата по делото, преценявайки ги поотделно и в тяхната взаимовръзка, съобразно действителното им съдържание и при спазване на правилата на формалната логика. Много

прецизно са анализирани противоречията в гласните доказателствени източници, като е внимателно и подробно е аргументирано кредитирането на една част от свидетелските показания и обясненията на подсъдимия, както и недаването на вяра на друга част от показанията на свидетелите. Обективираният доказателствен анализ дава възможност да се проследи правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение на решаващите съдилища.

За да приеме, че подсъдимият е отнел инкриминираните вещи, като е употребил заплахата към пострадалия Н. първата инстанция е дала доверие освен на показанията на самия него, така и на показанията на свидетелите А. С. и М.М. и това не е сторено произволно, а след прецизното им взаимно съпоставяне, както и след преценка на тяхната достоверност и надеждност. Показанията на свидетелите С. и М., имащи пряко впечатление от развитието на инцидента аргументирано са били ценени като логични, последователни и кореспондиращи помежду си по отношение на цялостното развитие на конфликтната ситуация. Те са били съпоставени и с показанията на самия пострадали, с когото те са били заедно. Отделно от това са били обсъдени и с показанията на останалите свидетели, които макар и да не са били преки очевидци, косвено са допринесли за изясняване на фактическата обстановка. Чрез тези гласни доказателствени средства е било проверено и заявеното от подсъдимия в обясненията му. Поради това, бланкетното оспорване на изводите на решаващия съд да бъдат кредитирани показанията на тези свидетели е неоснователно.

Правилно защитата отбелязва, че проведеното разпознаване на лица и предмети /л.31 от ДП/ е опорочено. На л.4 /следвайки номерацията на мотивите към присъдата/ са изложени убедителни съображения за несъответствие на проведеното разпознаване на лица с изискванията, изрично посочени в раздел седми на глава четиринадесета от НПК и правилно първата инстанция не е инкорпорирала протокола от това процесуално – следствено действия в доказателствената съвкупност, имаща значение за предмета на доказване. Ето защо, необяснимо за настоящия състав остава упоритото продължаване от страна на защитата да акцентира върху този процесуален проблем при положение, че възражението в тази връзка е уважено и изключването на протокола от проведеното разпознаване от общата

доказателствена маса е в интерес на подсъдимия.

Не може да бъде споделено и възражението за процесуален порок при провеждане на разпитите на свидетелите. Настоящият състав не намира пропуски в процесуалната дейност на съда при провеждане на тези разпити. От протоколите от преведените съдебни заседания се установява, че на всички свидетели е била установена самоличността, били са разяснени правата и задълженията им, като отделно от това са били предупредени за наказателната отговорност за даване на неверни показания. След като са обещали да говорят истината, те са били разпитани в условията на непосредственост, устност, публичност, като на всички страни е била осигурена възможността да участват пряко в тези разпити и да им задават въпроси и така е спазен и принципът на състезателност на наказателния процес.

По възраженията на защитата за нарушение на материалния закон.

Защитата акцентира върху липса на доказателства, които да сочат, че подсъдимия е извършил грабеж на инкриминираните вещи, като се навеждат съображения, че след като той не е осъществил заплахата спрямо пострадалия, то деянието му следва да се квалифицира като престъпление по чл.206 НК.

В мотивите към присъдата първата инстанция е изложила изчерпателно, точно и ясно, както фактическите, така и правните си съображения, довели я до извод за виновно поведение на подсъдимия по повдигнатото му обвинение.

Правилно първата инстанция е намерила за установено, че подсъдимият е употребил заплахата за да отнеме вещите и парите от владението на пострадалия Н. Н., като след отнемането извършил разпоредителни действия с тях в своя полза.

От показанията на свидетелите М.М., А. С., А. Н., Р. Р. и не последно място на пострадалия Н. Н. се установява, че подсъдимият М. е заплашил с нож пострадалия и така е отнел от владението му мобилния телефон и портмонето, с намиращите се в него пари в размер на 60 лв. Безспорно е установено, че именно тази заплахата е предизвикала страх и стрес у пострадалия и така е било преодоляно несъгласието му да се раздели с личните си вещи. Очевидно е, че подсъдимият не е имал намерение да върне вещите, защото веднага след отнемането им се е разпоредил с тях в своя полза.

При тези фактически данни искането на защитата на подсъдимия за преквалификация на деянието на подсъдимия по чл.206 НК не може да бъде удовлетворено. Защитата не държи сметка, че при обсебването деецът владее или пази инкриминираната на вещ на правно основание, т.е със знанието и съгласието на собственика ѝ, но я присвоява противозаконно като без съгласието на собственика ѝ се разпорежда с нея като със своя. Доказателства за такава деятелност на подсъдимия по делото липсват. Точно обратното, налице са достатъчно доказателства, че вещите са отнети от владението на Н. без негово съгласие, като за противозаконното им преминаване във фактическа власт на подсъдимия е допринесла именно употребената от него за тази цел заплаха.

Обобщено, при така установената и възприетата фактическа обстановка първата инстанция правилно е приложила материалният закон и с основание е отхвърлила искането на защитата на подсъдимия за преквалифициране на деянието по чл.206 НК като необосновано и незаконосъобразно.

При определяне на размера на наказанието съдът е отчел всички отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства и обосновано е намерил, че наказанието на подсъдимия следва да бъде определено при незначителен превес на отегчаващите отговорността обстоятелства. Многобройните осъждания и проявената упорита престъпна воля очертават подсъдимия като личност със затвърдени престъпни навици. Очевидно е, че предишните му престои в местата за лишаване от свобода не са допринесли за поправянето и превъзпитанието му и най – вече за възпирането му да върши подобен род престъпни деяния. Това от своя страна налага по - значителна наказателна интервенция, чрез отделянето му от обществото за един по – продължителен период от време. Ето защо определеното от първата инстанция наказание в размер на единадесет години лишаване от свобода не може да бъде определено като явно несправедливо. Това наказание изцяло покрива критериите, заложи в разпоредбата на чл.35, ал.3 НК, като настоящата инстанция споделя изцяло извода, че с този му размер целите по чл.36 НК ще бъдат постигнати в максимална степен.

При извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт, извън възраженията на страните, въззивната инстанция намира, че съобразно изискванията на закона съдът е приспаднал предварителното задържане на

подсъдимия и съобразно закона се е разпоредил с веществените доказателства и с разноските.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При така установената липса на основания, водещи до отмяна или изменение на атакуваната присъда, съдът намира, че същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл. 334, т.6 и 338 от НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 4/19.01.2023 г. по нощд № 876/22 г. по описа на Окръжен съд Пловдив.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____